

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/66/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1410205705
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Edita Szabová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1410205705.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Edity Szabovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci navrhovateľa: W. Q., bytom Q. K. XXX, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti odporcovi: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, za účasti vedľajšieho účastníka na strane navrhovateľa: OMBUDSPOT, združenie na ochranu práv spotrebiteľov, Šrobárova 2676/30, Poprad, IČO: 37 872 117, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV v Bratislave, sp. zn. 5C/75/2010 zo dňa 25.4.2012, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava IV v Bratislave sp. zn. 5C/75/2010 zo dňa 25.4.2012 potvrdzuje.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia vo výške 66,32 eura, k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vedľajšiemu účastníkovi na strane navrhovateľa sa náhrada trov odvolacieho konania nepriзнаva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zrušil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava zo dňa 8.4.2010 vedený pod sp. zn. SR 15362/09. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 626,24 eura na účet právneho zástupcu navrhovateľa, ako aj zaplatiť súdny poplatok v sume 19,33 eura na účet Okresného súdu Bratislava IV, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, ods. 4 písm. k), r), ods. 5, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, § 31 ods. 3, § 33 ods. 2, § 40 ods. 1 písm. c), j), § 41 ods. 1, § 43 ods. 1, 2 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi navrhovateľom a odporcom bola dňa 7.1.2008 uzavretá Zmluva o úvere č. XXXXXXX, na základe ktorej odporca ako veriteľ poskytol navrhovateľovi úver vo výške 331,94 eura (10.000,- Sk), ktorý sa navrhovateľ zaviazal vrátiť zvýšený o príslušný poplatok vo výške 321,32 eura (9.680,- Sk), t.j. spolu vrátiť čiastku 653,26 eura v 12 splátkach po 54,44 eura, je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 OZ. Nakoľko zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 1 OZ), podľa súdu Stály rozhodcovský súd pri rozhodovaní porušil všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv

spotrebiteľa napr. tým, že dodávateľovi prisúdil zvyšnú časť z dlžnej sumy 1.176,97 eura po zaplatení 727,63 eura, teda sumu 322,18 eura, v ktorej bol v prvom rade zahrnutý poplatok za poskytnutý úver vo výške 95 % z poskytnutého úveru (poplatok vo výške 321,32 eura zahŕňajúci paušálne poplatky a všetky výdavky a náklady na uzatvorenie zmluvy a administratívu s tým spojenú), a v druhom rade neprimerané úroky z omeškania. Podľa súdu je takáto odplata jednoznačne neprimeraná a jej zmluvné dojednanie zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 OZ). Za odplatu je možné pritom považovať spolu úroky a poplatky, ktoré má podľa zmluvy spotrebiteľ zaplatiť dodávateľovi za poskytnutie úveru s výnimkou sankcií za omeškanie. Rovnako dojednaním denného úroku z omeškania vo výške 0,25 % za každý deň omeškania, t.j. 91,25 % p. a. došlo k ďalšiemu porušeniu všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Takéto úroky z omeškania predstavujú neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením záväzku dlžníka zo spotrebiteľskej zmluvy, aj keď dojednanej v rámci Zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka a s prihliadnutím na obchodné riziko odporcu, ktoré je oproti bankovým inštitúciám vyššie a na fakt, že dodávateľ poskytol úver z vlastných zdrojov. Zmluvné dojednanie v bode 6 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech navrhovateľa (§ 53 ods. 4 písm. k) OZ). Súd preto dospel k záveru, že boli splnené podmienky na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. j) zák. č. 244/2002 Z.z., nakoľko rozhodcovský súd prisúdil plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa.

Zároveň súd dospel k záveru, že boli splnené podmienky na zrušenie rozhodcovského rozsudku aj podľa § 40 ods. 1 písm. c) zák. č. 244/2002 Z.z. pre neplatnosť rozhodcovskej doložky. Poukázal na to, že rozhodcovská doložka je súčasťou obsahu formulárovej zmluvy, ktorú odporca v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Podľa názoru súdu, je však takéto dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatná, lebo navrhovateľ nemal možnosť podstatným spôsobom obsah predmetnej zmluvy ovplyvniť, nakoľko jej súčasťou sú aj zmluvné dojednania Zmluvy o úvere. Obsah zmluvy bol dopredu daný a spotrebiteľ ju mohol prijať buď ako celok alebo odmietnuť. Rovnako obsah rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený. Zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve alebo v obchodných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, zakladá dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku pre jej neplatnosť. O takúto zmluvnú podmienku ide podľa súdu aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu. Svoj názor o neprimeranej povahe predmetnej rozhodcovskej doložky súd oprel aj o stanovisko Súdneho dvora Európskej únie (Súdny dvor) vo veci C-243/08 zo dňa 4.6.2009 Pannon Q. E.. proti S. M. Q. bod XX, v ktorom súdny dvor konštatuje, že vopred stanovená podmienka v zmluve, uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle smernice, ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, spĺňa všetky podmienky, aby mohla byť z hľadiska smernice 93/13/EHS kvalifikovaná ako nekalá. Teda podľa stanoviska súdneho dvora spĺňa v zmysle smernice všetky podmienky nekalosti už len dojednanie, že príslušným na riešenie sporov zo spotrebiteľskej zmluvy je všeobecný súd v obvode, ktorého má dodávateľ sídlo, a teda nie všeobecný zákonný súd spotrebiteľa. V tejto súvislosti súd zdôraznil, že v rozhodovanej veci nielen že nerozhodoval všeobecný súd, ale rozhodoval rozhodca zvolený oprávneným. Súd poukázal aj na tzv. geografickú neprijateľnosť miesta konania o spore, a v tejto súvislosti aj na rozhodnutie Súdneho dvora (rozsudok T. Q. S., spojené veci C 240/98 až C - 244/98, rozsudok B. C-XXX/XX). Nekalosť predmetnej rozhodcovskej doložky vzhľadom súd aj v tom, že vyžaduje od spotrebiteľa, aby sa podrobil rozhodcovskému konaniu, a to aj napriek jeho možnosti vybrať si medzi všeobecným a rozhodcovským súdom. Na základe tejto rozhodcovskej doložky spotrebiteľ ex ante, t.j. ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu, stráca právo brániť sa voči takýmto nárokom na riadnom súde v mieste svojho bydliska. O doložku, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní podľa súdu totižto ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa (tak, ako v prejednávanej veci), spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Navrhovateľ o týchto dôsledkoch rozhodcovskej doložky ani nebol riadne a konkrétne informovaný. Preto súd návrhu navrhovateľa vyhovel. O trovách

konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia podľa vyčíslenia právneho zástupcu navrhovateľa. O povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok za návrh v sume 19,33 eura, súd rozhodol podľa § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca. Namietol, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odporca má zato, že rozhodcovská doložka bola uzatvorená platne, a nemožno ju považovať ani za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Rozhodcovská doložka bola súčasťou zmluvy o úvere a bola uzatvorená v zmysle ustanovení zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská doložka je upravená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru (ďalej len VPPÚ), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, a navrhovateľ bol s nimi riadne oboznámený. Odporca zdôraznil, že podľa slovenského práva prejednanie spotrebiteľských sporov v rozhodcovskom konaní v zásade nie je zakázané. Podľa ust. § 53 ods. 4 písm. r) OZ sú zakázané iba tzv. výlučné rozhodcovské doložky, pričom rozhodcovská doložka dohodnutá medzi účastníkmi konania, nie je výlučná. v danom prípade má navrhovateľ kedykoľvek právo sa slobodne rozhodnúť, na ktorom orgáne uplatní svoje právo. Odporca sa nestotožňuje

s právnym názorom súdu, že „o doložku, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní totiž ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu.“ Platnosť právneho úkonu treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia nastať po jeho uzavretí. Dôležité je to, či doložka sama osebe umožňuje alebo neumožňuje spotrebiteľovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Odporca sa nestotožňuje ani s názorom súdu, že možnosť voľby je len iluzórna. V tejto súvislosti poukázal na viacero prípadov, kedy zoberal svoje návrhy na začatie rozhodcovského konania späť po tom, čo sa dozvedel, že spotrebiteľia podali návrh na všeobecnom súde ešte pred podaním návrhu na začatie rozhodcovského konania, čo bolo rozvázovacou podmienkou rozhodcovskej doložky. Podľa odporcu je navyše logické, že pokiaľ by zo strany spotrebiteľa došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, bude to práve dodávateľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to buď na základe voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, alebo priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzavretá rozhodcovská doložka), alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská doložka výhradná). Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom. Znamená to prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení. Právne postavenie spotrebiteľa nie je vôbec dotknuté, pretože má možnosť obrátiť sa skôr ako dodávateľ na všeobecný súd s nárokom z titulu porušenia jeho (napr. spotrebiteľských) práv, alebo má možnosť sa brániť v rozhodcovskom konaní. Prijatie argumentácie súdu prvého stupňa by znamenalo úplné znemožnenie využitia rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch.

Použitie rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských vzťahoch nie je zakázané ani z pohľadu komunitárneho práva. Odporca sa nestotožňuje ani s názorom súdu, že neprijateľným by malo byť miesto rozhodcovského konania. V predmetnej veci sa účastníci nedohodli na ústnej forme rozhodcovského konania, a preto navrhovateľ nemusel nikam cestovať a bol oprávnený zúčastňovať sa rozhodcovského konania písomne. Vzdialenosť sídla rozhodcovského súdu od bydliska navrhovateľa nemala žiaden relevantný význam pre výsledok konania, resp. pre možnosť uplatnenia procesných práv účastníka, a nemohlo účastníka odradiť od uplatnenia jeho práv. Navyše navrhovateľ v rozhodcovskom konaní nevzniesol námietku neexistencie, ani neplatnosti rozhodcovskej doložky, čím sa dobrovoľne podrobil právomoci rozhodcovského súdu. Navrhovateľ bol v rozhodcovskom konaní úplne pasívny, pričom aktuálna judikatúra ESD už nechráni spotrebiteľa, ktorý bol vo veci samej úplne pasívny.

Odporca sa nestotožňuje ani so záverom súdu ohľadne neprimeranosti odplaty za poskytnutie úveru, ani s tým, že rozhodcovský súd porušil všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľov, keď prisúdil odporcovi odplatu za poskytnutie úveru. Súd vôbec nepoužil kritéria obsiahnuté v ust. § 53 ods. 6 OZ a nezistil odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Podľa odporcu je výška príslušného poplatku primeraná, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že odporca je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne - vyššie oproti bankám. V čase uzatvorenia zmluvy o úvere výška príslušného poplatku navrhovateľovi vyhovovala, keďže nič voči jej výške nenamietal, zmluvu o úvere uzatvoril a prevzal peňažné prostriedky

od odporcu. Odporca nepovažuje úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne za úrok v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ani v rozpore s ust. § 53 ods. 4 písm. k) OZ. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a ČR, pričom zdôraznil, že odporca ako veriteľ poskytol navrhovateľovi ako dlžníkovi úver na základe zmluvy o úvere uzatvorenej v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka., ktorá má povahu absolútneho obchodno - záväzkového vzťahu. Záväzkové vzťahy, ktoré vznikajú medzi účastníkmi, sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka v zmysle § 261 ods. 3 písm. d), a preto zmluva o úvere uzatvorená medzi navrhovateľom a odporcom založila medzi nimi záväzkový vzťah, ktorý sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Odporca má za to, že ustanovenia Občianskeho zákonníka možno v prejednávanej veci použiť len subsidiárne, t.j., ak niektorá otázka nie je priamo upravená ustanoveniami Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník však obsahuje ucelenú úpravu omeškania dlžníka (§ 365 a nasl.), a preto je potrebné na predmetný zmluvný vzťah aplikovať ustanovenia o omeškaní dlžníka upravené v Obchodnom zákonníku, a nie ustanovenia o omeškaní dlžníka upravené v Občianskom zákonníku. Pretože sa odporca nestotožňuje s rozhodnutím súdu vo veci samej, nestotožňuje sa ani s rozhodnutím o trovách konania. Ak by súd vec správne posúdil, návrh navrhovateľa by zamietol a odporcu by neviazal na úhradu trov právneho zastúpenia a súdneho poplatku. Navrhol preto odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. V prípade, že odvolací súd vydá rozhodnutie, ktorým potvrdí napadnutý rozsudok, navrhuje, aby zároveň rozhodol o prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 3 O.s.p., nakoľko odporca považuje otázky posudzované v predmetnom konaní za otázky zásadného právneho významu.

K odvolaniu odporcu sa písomne vyjadril navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu s tým, že s rozhodnutím prvostupňového súdu, ako aj s jeho odôvodnením, v celom rozsahu súhlasí. Preto navrhuje odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a odporcu zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania spolu vo výške 66,33 eura.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) preskúmal a prejednal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p., a po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odporca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne dôvody, ktoré by priviedli pre neho priaznivé rozhodnutie. Z obsahu spisu nevyplýva a odporca ani nepreukázal, že by bol dôvodný aspoň jeden odvolací dôvod, ktorými svoje odvolanie odôvodňoval (vyplývajúce z ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.). Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie i patričným spôsobom odôvodnil (§ 157 O.s.p.), a s uvedeným odôvodnením napadnutého rozsudku sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

Na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že z odôvodnenia rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 8.4.2010, sp. zn. SR 15362/09 vyplýva, že navrhovateľ (tam žalovaný) nebol v rozhodcovskom konaní úplne pasívny (ako tvrdí odporca v tomto konaní). Na základe výzvy rozhodcovského súdu doručil súdu v stanovenej lehote písomnú žalobnú odpoveď, v ktorej potvrdil, že so žalobcom uzatvoril predmetnú zmluvu o úvere, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a tiež vzniesol konkrétne námietky, týkajúce sa rozporu uzavretej zmluvy s kogentnými ustanoveniami právnych predpisov na ochranu spotrebiteľov. Napriek tomu, že normy obchodného práva (vrátane všeobecnej úpravy úveru) v Obchodnom zákonníku sú v takomto prípade použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave majúcej z povahy veci prednosť, t.j. úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a v predpisoch vydaných na jeho vykonanie, rozhodcovský súd sa námietkami žalovaného - spotrebiteľa vôbec nezaoberal. V dôsledku toho boli pri rozhodovaní v rozhodcovskom konaní a vydaním predmetného rozhodcovského rozsudku porušené všeobecné záväzné predpisy na ochranu práv navrhovateľa ako spotrebiteľa, pričom táto skutočnosť sama o sebe by bola dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. j) zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

Rovnako ako súd prvého stupňa, dospel aj odvolací súd k záveru o neprijateľnosti, a tým aj neplatnosti, rozhodcovskej doložky nachádzajúcej sa v zmluve o úvere zo 7.1.2008 (vo VPPÚ) z dôvodov uvedených súdom prvého stupňa (nebola individuálne dojednaná a spotrebiteľ na jej obsah nemal žiadny dosah, spôsobovala nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa). Odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom aj v názore, že o doložku, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa (tak ako v tomto prípade), spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. V spotrebiteľských veciach je tiež irelevantné, že účastník rozhodcovského konania nevzniesol námietku neexistencie, ani neplatnosti rozhodcovskej doložky. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu, a preto súd prvého stupňa vec správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že boli splnené podmienky na zrušenie rozhodcovského rozsudku aj podľa § 40 ods. 1 písm. c) zák. č. 244/2002 Z.z. pre neplatnosť rozhodcovskej doložky.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ bol v odvolacom konaní plne úspešný, vzniklo mu právo na náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby - písomné vyjadrenie zo dňa 8.10.2012 k odvolaniu odporcu, pričom tarifná odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje čiastku 58,69 eura, režijný paušál za jeden úkon právnej služby 7,63 eura, čo spolu predstavuje sumu 66,32 eura.

Vedľajší účastník na strane navrhovateľa si právo na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, ani mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, a preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Odvolací súd dovolanie proti svojmu rozsudku v zmysle ust. § 238 ods. 3 O.s.p. nepripustil, nakoľko návrh odporcu na pripustenie dovolania vyhodnotil ako nedôvodný. Odporca neformuloval všeobecnú otázku zásadného právneho významu, ktorú súdy riešia nejednotne, a ktorú by mal riešiť dovolací súd. Preto odvolací súd dovolanie nepripustil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.